

se projev v době, po kterou byl pachatel místně a pro obecnost poznatelně v bezprostředním vztahu k náboženskému úkonu a na místě k úkonu tomu určeném, třebaže výkon úkonu sám ještě nepočal anebo již se skončil (srovnej rozhodnutí sb. n. s. č. 1320, 1938), tedy za okolností, za jakých tu jest nebezpečí, že posluchačstvo nebo jeho část považuje projev rázu v zákoně naznačeného za úvod, část anebo doplněk náboženského úkonu a projev následkem toho působí na posluchače nebo část jich obdobnou autoritou, jako projevy z rámce náboženského úkonu nevypadající. Výsledky hlavního přeličení sice poukazují ke skutečností takového rázu. Avšak rozhodnutí o tom, zda skutečnosti ty dlužno pokládati za prokázány či ne, přísluší výhradně nalézacímu soudu, z jehož skutkových závěrů nelze zrušovacímu soudu vykročit ani doplněním jich, a nalézací soud po této stránce svému úkolu nedostál. Rozsudečný výrok vyslovuje pouze, že se projev stal p o k á z á n í p ř i r a n n í c h b o h o s l u ž b á c h v kostele, tedy při úkonu náboženském, a rozhodovací důvody uvádějí v tomto směru toliko v reprodukci obžaloby, že obžalovaný vybízel ú č a s t n í k y n á b o ž e n s k é h o ú k o n u, v citaci obhajoby, že obžalovaný ohlásil p o r a n n í m š i o d o l t á ř e, a v konečném závěru, že obžalovaný p ř i ú k o n u n á b o ž e n s k é m doporučoval . . . . . Ve kterých skutkových okolnostech shledal nalézací soud opodstatnění oné zákonné známky, již arcibiskup zřejmě považoval za danou, o tom se rozhodovací důvody nevyslovují; nezjišťují takových skutečností, ba ani neuvádějí v reprodukci svědeckých výpovědí, co ten který svědek udal o tom, zda byla závadná slova obžalovaného v nějaké souvislosti s jeho náboženským úkonem a v jaké. Nejsou-li v rozsudku zjištěny skutkové okolnosti, jichž jest třeba k posouzení, zda se závadný projev stal při úkonu náboženském, jak rozsudek předpokládá, či po skončení náboženského úkonu a bez souvislosti s ním, jak stížnost uplatňuje, není skutková podstata přečinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným, v oné zákonné známce opodstatněna tím, co na skutečnostech zjištěno. Odsuzující výrok spočívá na nesprávném použití zákona, takže jest rozsudek stížen zmatkem čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 2357.

K podání nové zmateční stížnosti, ztratila-li se zmateční stížnost, vrácená k doplnění podpisem advokáta, jest povoliti 3denní lhůtu.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm II 118/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti Marie Sch-ové do usnesení krajského soudu v České Lípě ze dne 9. ledna 1926, kterým byla odmítnuta její zmateční stížnost do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 14. srpna 1925, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 písm. d) tr. zák. a rozhodl, že Marie Sch-ová jest oprávněna do tří dnů od doručení tohoto rozhodnutí buď

přímo u krajského soudu v České Lípě neb na poště podati dvojmo podpisem oprávněného obhájce opatřenou zmatečnou stížností.

D ů v o d y:

Marie Sch-ová provedla zmatečnou stížnost proti rozsudku v čas, ježto však stížnost nebyla opatřena podpisem oprávněného obhájce, vrátil jí Nejvyšší jako zrušovací soud rozhodnutím ze dne 9. prosince 1925, Zm I 734/25, nalézacímu soudu za účelem opatření podpisu oprávněného obhájce. Dotyčná výzva nalézacího soudu s prvopisem zmatečnou stížností byla podle doručního lístku Sch-ové doručena 2. ledna 1926, ježto pak Sch-ová výzvě té nevyhověla, byla napadeným usnesením krajského soudu v České Lípě odmítnuta. Ve stížnosti proti tomuto usnesení uvádí Sch-ová, že sice doručení lístek podepsala, že však dotyčná výzva nalézacího soudu s prvopisem zmatečnou stížností jí ve skutečnosti doručena nebyla a žádá, by jí byla po zrušení napadeného usnesení ku podpisu jí již podané zmatečnou stížností oprávněným obhájcem neb ku podání nové zmatečnou stížnosti povolena nová lhůta. Konaným šetřením bylo zjištěno, že údaje stížnosti odpovídají pravdě a bylo proto napadené usnesení, ježto Sch-ové ve skutečnosti ona výzva doručena nebyla, podle §u 3 zák. čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 zrušiti. Podle §§ů 6, 284, 285 tr. ř. a zák. čís. 142/1912 ř. zák. jsou lhůty k ohlášení a provedení opravných prostředků neprodlužitelné až na případ §u 1 ad 3 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878, kde se povoluje další 3denní lhůta k provedení zmatečnou stížnosti v tom případě, nebylo-li původní v čas podané provedení zmatečnou stížnosti podepsáno oprávněným obhájcem. Účelem tohoto ustanovení jest, by byla následkem spolupůsobení oprávněného obhájce dána záruka formální správnosti písemně podané stížnosti. Následkem ztráty původní stížnosti nebude ovšem lze zkoumati, zda reprodukováná zmatečnou stížnost bude obsahově souhlasiti s původní zmatečnou stížností. Nelze však povolití ku podání podepsané stížnosti lhůtu delší 3 dnů, která se ovšem počítá podle ustanovení §u 6 tr. ř. a zák. čís. 142/12 ř. zák. a to proto, poněvadž původní lhůta byla již vyčerpána. Z těchto důvodů bylo rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 2358.

Po smrti obžalovaného před pravomocí odsuzujícího rozsudku nepřisluší osobám v §u 282 tr. ř. uvedeným právo podati proti rozsudku opravné prostředky.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1926, Zm II 131/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání stížnost Marie G-ové, pozůstalé manželky obžalovaného do usnesení zemského jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 10. března 1926, jímž odmítnuta byla její zmatečnou stížnost, jakož i odvolání z rozsudku